

Між світом і душею виріс мур

Василь Стус

Між світом і душею виріс мур.
Тож грайся в хованки, аби не розпізнали
Тебе крізь товщу спогадів змертвілих,
думок отерплих і крижин чуття.
В обмерзлу душу зашпори зайшли
і нехіть прикорочує бажання
шукати шпари, вічно потерпаючи,
що світ тебе помітить і уб'є
смертельною своєю ваготою.
Там вітер видуває душі з тіл,
ламає дерева і хилить трави,
і творить багатолику порожнечу,
що розквітом знесилена украй.
Така потома всюди! Скільки доль
загублено! А скільки бережуть,
аби покласти в узголів'я смертне
про чорний день. Така потома всюди!
Між світом і душею виріс мур.